

laborib' ad mensam res ista non queritur :
querere aliquid frangi.

Prore bonā amisi. Virū iueneras bonaz: an
feceras. Si iueneras habere adhuc te posse
intelligas quod habuisti. Si feceras bene tū
bi spā res perit saluus est artifex. Prozem
bonā amisi qd tu in illa pbabas: pudicitiaz
q̄ multe castitate pdiderunt: q̄ multas ex
optimis coniugibus pessimas vidimus ex
diligētissimis solutissimas ex liberalissimis
rapacissimas.

Nihil tam mobile ē velut seminarū voluntas
et nubilā vagū veterum matrimoniorū re/
pudia cognouimus et fēdiores diuortio ma
le coherentū ritax risimus.

Prorem bonaz amisi: foroz bona reperiri nō
potest nec mater.

Proz aduen: iū bonum est.

Auctoritates primi libri Boetii de con
solatione philosophica.

O Armina q condā studio florēte pegi.
Flebilis heu mēstos cogoz inire mo
dos. Has saltē nullus potuit
peruincere terroz.

Ne nostrū comites p̄sequerentur iter.

Dors hominū felix q̄ nec te dulcib' annis

Inferit: et mēstis fepe vocata venit

Quid me felicē totiens tactasti amici

Qui cecidit stabili non erat ille gradu.

Bīā est res publica: cui p̄nceps sapiēs dñatur

Philosophia omnū virtutū est mater et ma

Impudentia reꝝ numerata: nō pōt imitari.

Dueroꝝ exercitus si numerosus est spernen

Dus tamen est quoniā a nullo duce regitur:

sed sin errorem suū temere rapitur.

Deteriora velle: nostri defectus ē.

Dinuit enī quodāmodo se p̄bantis cōscien

Tie secretum quotiens ostendendo factū q̄s

de factis suis fame suscipit premiū.

Stelliferi cōditoz orbis. Qui p̄petuo nitus

solio Rapido celū turbine versas. Legēq̄

pati sydera cogis **Q**ia certo sine gubernās

hominū solos respuis actus.

Recundi de consolatione.

Rēu eritis prudētia metitur.

In omni aduersitate fortune. infelicis

finium genas infortunū est fuisse felicem.

In reb' fortuitis nō ē bitudo: q̄ oīa fortuita

aufferri possunt: sed bitūdo est bonū stabile

Bitudo ē sīmū bonū nature rōne degentis.

Natura paucis minimisq̄ contenta est cuius
sacietatem: si superfluis vrgere velis aut in
iocundū erit: qd infunderis aut obnoxū fiet

Homines deo: mente similes sunt.

Leteris animalibus sese ignorare natura est:
hominū vitio venit.

Ego nego illud esse bonum: qd nocet habēti.

Diuēs qui nūc cōtū gladiūq̄ pertimescis so
licitus si vite huius callem vacuus viator in
traffes coram latrone fecurus cantares.

Q̄ preclara est operū beatitudo moralium:
quā cū adeptus fueris: securus esse desistis

Felix nimis p̄or etas: **C**ontēta fidelib' aruis.

Nec inerti pdita luxu. **F**acili que sera sole /

bat. **I**eiunia soluer glāde **N**ec brachia mit

nera hozat: liquido cōfunder e melle. **N**ec lu

cida vellera serunt **I**reō miscere veneno.

Somnos dabat herba salubres: **D**orum

quoq̄ lubricus annis. **P**mbraz altissima

pinus. **D**eu prim' quis fuit ille: **A**uri qui

pondera tecti. **P**emmasq̄ latere volentes:

prectosa pericula fodit.

Si corpus hominis spectes: quid inbecillus

reperire homine queas quos homines sepe

muscularū morsus vel secreta queque ten

tantium nec cat introitus.

Nō quidq̄ libero imperabis animo.

Natura despicit: vt cōtraria queq̄ iungant.

Agit. n. cuiusq̄ rei natura: qd p̄pū est ei: nec

contrariū rerū miscetur effectib': et vltro que

sunt aduersa depellit.

Red collata imp̄obis dignitas: nō nodo non

efficit dignos s̄z pdit et ostētat poti' idignos

Deu grauem sortem quotiens iniquus: addif

seuo gladius veneno.

Dmnis terre circuit' ad celi spaciū comparat'

puncti rationem obtinet.

Infiniti vero atq̄ finiti. nulla vnq̄ poterit

esse collatio.

Sui vero bene mens conscia: **T**erreno carce

re resoluta: **C**elum libera petit.

Nōne omne terrenū negociū spernit aīa que

se celo fructus terrenis gaudet cē ere imptā.

Dors spernit altam gloriā: inuoluit humi /

le pariter et excelsum caput.

Quod si putatis longius vitā trahi. moꝝta /

lis aura nominis. cū sera nobis rapiet. hoc

etiam dies nam nos sera moꝝs manet.

Si desine nōc amissas opes q̄rere. q̄d p̄ciosi/
simū diuiciarū genus est amicos inuenisti.
Nec in diuitiis: nec in gemmis: nec in agrorū
prediorum possessione: nec in pulcritudine
nec itama: nec gloria: beatitudo p̄sistit.

Tertiū de consolatione.

Philosophia est summū lassorum ani/
morū solamen.

Om̄nis mortalium cura: quam mul/
tiplicium studiorū labor exerceat. diuerso
quidem calle procedit. sed ad vnum t̄m bea/
titudinis finē nititur. i. ad sumū bonū perue/
nire quo q̄s adeptō. nihil vltius deside/
rare queat.

Beatitudo est status omnium bonorum aggre/
gatione perfectus.

Est enī mentibus hominū boni maliq; na/
turaliter i sita cupiditas: sed ad falsa bona
deuius error abducit.

Amicorum vero genus: q̄d sanctissimū est nō
in fortuna. sed in virtute numeratur.

Bonū ex diuersis studiis appetitur.

Quis eget aliquo: non est vsq; quaque sibi ipse
sufficiens.

Taceo q̄ nature minimā quod auaricie nihil
fatis est.

Que vero pestis efficacior ad nocendum quas
familiaris inimicus.

Storia vero q̄ fallax sepe quā turpis est. vn/
de nō iniuria tragicus exclamat. d. Storia
in milibus mortalium nihil aliud nisi au/
rism inflato magna.

Nobilitas est laus quedam proueniens ex me/
ritis parentum.

Aliena claritudo. si tuam non habes te splen/
didum non efficit.

Om̄ne hominum genus in terris simili sur/
git ab orū Dn̄ rerū pater est: vn̄q; cuncta
ministrat. Ille dedit p̄beo radios et corona
lune. Ille hoies terris dedit: et sidera celo.

Tristes esse voluptatis exitus: si q̄s libidinum
suarū reminisci volet intelliget.

Fortune vero nitor vt rapidus est vt velox. et
vernaliz; florū mutabilitate fugatior. q̄ si vt

Aristoteles ait lincis oculis hoies vteren/
tur. vt eorum visus obstantia: queque pene
nectraret nōne introspectis visceribus illud
albiadis superficie pulcherrimum corpus

turpissimū videretur Ideo te pn̄chr̄uide
ri: tua non natura sed oclorum spectatium
reddit infirmitas.

Deu quam miseros tramite deuio: abducit
ignorantia.

Ille non est felix nec sufficiens sibi. quē valen/
tia deserit quē molestia pūgit: quem vilitas
abicit quem abscedit obscuritas.

Ille est vera et perfecta felicitas quē potentem
suffici. tē reuerēdū. celebrē: leuāq; pficiat.

In minimis rebus auxilium dei debet implo/
rari. vilius sumi boni sedē reperire merea/
mur vt ait plato in timoe.

Innocendum in qua scēseo Rerum omnium
patrem quo p̄termisum nullum rite fun/
dum exordium.

Qui perpetua mundum ratione gubernas.
Terarum celiq; sator: qui tempus ab tuo.

Ire iubes stabiliq; manēs dās cūcta moueri
Pa pater angustam menti conscēdere sedem.

Da fontem lastrare boni ad lucē reperta

In te conspicuos animi desigere vīsus.

Disice terrene nebulas et pondera molis.

Atq; tuo splendore mica. tu nāq; serenū.

Tu requies tranquilla pius: te cernere finis.

Principium vector: dux semita termin⁹ idem.

Neque enim a diminutis inconfirmatisq; na/
tura rerū cepit exordium: sed ab integris ab/
solutisq; procedens. in hac extrema atq;
effecta diabitur.

Decum rerū omnium principē bonū eē cōis ani/
morū conceptio probat humanorum.

Perā igitur beatitudinē in summo deo sitam
esse necesse ē et in deo ipsa est idem. quod di/
uinitas. quā p̄pter p̄deptionem deitatis
homines sūt beati. sed hunc. f. deum. esse p̄/
excellētissimū et dignissimū cōfitemur: ois
ergo beatus deus sed natura qdē vnus par/
ticipatione vero nihil. p̄bit et esse q̄ plures

Hanc q̄s poterit notare lucē. vitat obscuras
aie ruinas f̄adidos p̄bebi radios negabit.

Eadē nāq; sustantia est eorū. quorū naturali/
ter diuersus non est effectus.

Om̄ne nāq; animal tuert salutē laborat. mor/
tem vero perniciemq; deuitat.

Nam sepe mortē cogenūbus causis quam nā
reformidat voluntas ampeccitur.

Dat cuiusq; natura quod sibi: conuenit.